

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

In het evangelie van vandaag hoorden we
een heel mooi zinnetje, namelijk:

'Jezus werd door medelijden bewogen.'

'Medelijden.'

Wat een prachtig woord.

Toen Jezus de menigte zag,

al die mensen,

toen kreeg Hij medelijden.

Want Hij zag de mensen als schapen zonder herder,

moe, afgetobd,

als mensen die niet meer weten

hoe ze verder moeten.

Toch is het misschien goed om te zeggen

dat medelijden iets anders is

dan de mensen zielig vinden.

Als je mensen zielig vindt,

dan zit daar vaak iets neerbuigends in:

'Ach, die arme zielen!'

Maar wij willen natuurlijk nooit zielig gevonden worden!

En als iemand in zo'n geval aan ons zou vragen:

'Hoe gaat het met je?'

dan antwoorden we maar zo snel mogelijk:

'Oh, goed hoor!'

Want we willen absoluut niet zielig gevonden worden.

Maar als iemand echt in je is geïnteresseerd,

en dat voel je heel snel,

ja, dan is het heel anders als zo iemand je vraagt:

'Hoe gaat het met je?'

Want dan voel je dat die ander echt met je begaan is,

echt met je meevoelt,

echt met je mee lijdt.

Daar heb je weer dat woord medelijden!

Omdat hij zelf ook zoiets heeft meegemaakt,
of in ieder geval iets dergelijks herkent
vanuit zijn eigen leven.

In de brief aan de Hebreëën wordt van Jezus gezegd,
dat Hij anders is dan de andere Hogepriesters.
De andere Hogepriesters kunnen niet echt meevoelen
met de gewone mensen.
Maar Jezus kan dat wel.
Jezus is wat dat betreft heel anders.
Jezus kan echt met ons mensen meevoelen.
Hij heeft alles meegemaakt zoals wij dat kunnen meemaken.
Lijden, verdriet, noem maar op.
En hoewel Jezus natuurlijk nooit gezondigd heeft,
weet Hij wel hoe je je kunt voelen
als je gezondigd hebt.
In die zin heeft Hij alles meegemaakt
wat wij mensen kunnen meemaken.

En met dat gevoel van medelijden
kijkt Jezus nu naar de menigte mensen.
En Hij ziet hoe moe ze zijn, afgetobd.
Als schapen zonden herder.
Wij in onze cultuur zijn natuurlijk niet zo vertrouwd
met schapen.
Maar als wij buiten een hond zouden zien lopen,
zonder baasje, broodmager,
op zoek naar wat eten uit een vuilnisbak,
dan zouden wij ook zeggen:
'Hé, hier klopt iets niet.
Het lijkt wel of deze hond zijn baasje kwijt is.'
Nou, zo kijkt Jezus naar ons.
Met medelijden.
Omdat Hij ons ziet als schapen zonder herder.

Toch zijn er tegenwoordig in de wereld
wel heel veel herders.

En nu bedoel ik nu niet de priesters in onze kerken,
maar mensen die als een soort herder
voor andere mensen willen zorgen.
Ik loop nog wel eens graag rond
in de oude binnenstad van Utrecht.
En dan zie je vaak bij die grote, mooie, oude huizen,
dure koperen naamplaten met beroepen als:
psycholoog, advocaat, therapeut, coach, mediator.
Maar ook privéklinieken
voor de verzorging van je huid!
Kortom, allerlei dure beroepen om mensen te helpen.
Maar zeker dus ook mensen, die echt andere mensen willen helpen.

En hoe dankbaar mogen we zijn voor alle medische hulp
die je vandaag de dag kunt krijgen.
Ik heb nu wat vaker met artsen te maken gehad,
maar hoe geweldig is het
zoals deze mensen voor je kunnen zorgen.
Ik denk dat we daar alleen maar dankbaar voor mogen zijn.

Maar één ding kunnen deze beroepen niet.
Of beter gezegd, hoeven deze beroepen ook niet te doen!
Ik bedoel dit:
Ze kunnen niet het gat vullen in ons hart,
dat God zelf daar heeft gemaakt,
om daarin zijn liefde te kunnen uitstorten.

Natuurlijk zijn er gelovige artsen,
gelovige psychologen en noem maar op.
Maar strikt genomen is
het werk om mensen bij God te brengen
het specifieke werk van de priesters.
Mensen op een of andere manier in contact brengen
met de bron van Gods Liefde.

Als ik een pastoraal gesprek heb met iemand,
dan bid ik altijd dat God daar op een of andere manier
bij aanwezig wil zijn.

Ik ben natuurlijk niet anders en zeker niet beter
dan die andere persoon.
Maar ik bid wel altijd
dat God dan op een of andere manier
zijn Licht wil laten schijnen in ons midden,
zodat die andere persoon ineens beter ziet
waar hij mee bezig is.
Of dat hij ineens beter begrijpt wat hij moet doen.
Of dat hij ineens beter inziet
dat hij geliefd is door God.

In de tweede lezing stond dat ook zo mooi:
'God bewijst zijn liefde voor ons,
doordat Christus,
zelfs toen wij nog zondaars waren,
al voor ons gestorven is.'
Dat is die onvoorwaardelijke liefde van God.
Zelfs toen wij nog zondaren waren,
hield Hij al van ons.
Dat is een boodschap die wij als priesters
moeten verkondigen.
Dan komt het Koninkrijk der hemelen dichtbij.

Ik hoop dat wij als priesters
die boodschap weer centraal mogen stellen.
En dat wij, net zoals Jezus,
weer door medelijden bewogen mogen worden.
Omdat wij zelf allereerst door Jezus' medelijden zijn geholpen.
Of, zoals Jezus het zegt
aan het einde van het evangelie van vandaag:
'Voor niets hebt gij ontvangen
voor niets moet gij geven.'
Wij kunnen alleen maar goede priesters zijn
als we eerst zelf Zijn vergevende liefde en genade
in ons eigen leven hebben mogen ontvangen.
En pas dan kunnen wij die liefde doorgeven aan anderen!
Voor niets.
Amen.